

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Co/44/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818201234
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Prikrylová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3818201234.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Prikrylovej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a JUDr. Ivicy Čelkovej v spore žalobkyne P. V., narodenej XX.X.XXXX, trvalý pobyt A. A. X/X, W., právne zastúpenej Mgr. B. C., advokátkou, so sídlom kancelárie D. XXXX/XX, XXX XX W. A., proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO 35 792 752, právne zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO 47 233 516, o zaplatenie 502,40 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 8Csp/23/2018-57 zo dňa 6. septembra 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi sa proti žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 502,40 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 31.01.2018 do zaplatenia, všetko v lehote 15 dní po právoplatnosti tohto rozhodnutia a vo výroku II. rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Podanou žalobou sa žalobca proti žalovanému domáhal zaplatenia titulom bezdôvodného obohatenia sumy 502,40 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 502,40 eur od 31.1.2018 do zaplatenia a trovami konania (odseky 2. - 3., 5., 6. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie).

3. Žalobou uplatnený nárok žalovaný poprel (odsek 4. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie).

4. Skutkový stav zistený vykonaním dokazovaním (odseky 8. - 10. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) právne posúdil súd prvej inštancie podľa § 40 ods. 1 - 3, § 43a ods. 1 - 4, § 44 ods. 1 - 3, § 46 ods. 1, 2, § 52 ods. 1 - 4, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. f/, j/, k/ zákona č. 129/2010 Z.z., keď po vykonaní dospel k záveru, že ide o spotrebiteľskú zmluvu (s prihliadnutím na povahu účastníkov, obsah zmluvy a vopred pripravený obsah zmluvy na predtlačenom formulári) a na vzťah medzi veriteľom (žalovaným) a dlžníkom (žalobcom) je potrebné aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva.

5. Súd prvej inštancie skúmal samotnú „Zmluvu o revolvingovom úvere“ zo dňa 19.12.2013, ktorá vytvára právny rámec vzťahu medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom s označením ako „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere“. Súčasťou tejto

zmluvy sú „Zmluvné dojednania zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o.“ (ďalej len ako „Zmluvné dojednania“). Podľa bodu 2.1 Zmluvných dojednaní: „Zmluva o revolvingovom úvere sa uzatvára na predtlačenom formulári Veriteľa. Vyplnená žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru podpísaná Dlžníkom, Spoludlžníkom 1, Spoludlžníkom 2 je návrhom na uzatvorenie Zmluvy o revolvingovom úvere. Zmluva o revolvingovom úvere je uzatvorená a nadobúda platnosť podpisom Dlžníka, Spoludlžníka 1, Spoludlžníka 2 a Veriteľa.“

K platnému uzatvoreniu zmluvy malo dôjsť dňa 19.12.2013. Je nepochybné, že veriteľ uzatváral zmluvu v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, čo je zjavné aj z výpisu z obchodného registra, kde týmto predmetom (okrem iných) je „poskytovanie pôžičiek a úverov nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov“. Z toho dôvodu sa veriteľ považuje za dodávateľa. Zo samotnej zmluvy a jej zmluvných dojednaní je zrejmé, že žalobkyňa nemohla individuálne ovplyvniť ich obsah, boli už vopred pripravené „na predtlačenom formulári“, pretože sa uzavierali vo viacerých prípadoch pre veľký počet spotrebiteľov. Okrem toho žalobca ako dlžník najskôr podpisoval žiadosť o poskytnutie úveru s určitými požiadavkami a konečné podmienky úveru, jeho splácania, schvaľoval žalovaný ako veriteľ následne až dňa 19.12.2013, pričom niektoré údaje v žiadosti o požadovanom revolvingovom úvere (bod 5 zmluvy) sú rozdielne ako v údajoch o schválenom revolvingovom úvere (bod 6 zmluvy). V bode 5 zmluvy sa uvádza predpokladaná RPMN za úver 63,32 %, kým v bode 6 zmluvy je údaj o RPMN za úver 70,02 %.

6. Z obsahu zmluvy, s prihladnutím na právne postavenie jej účastníkov, mal súd prvej inštancie za to, že úver mal byť žalobkyňi poskytnutý ako spotrebiteľovi, keď predmetom zmluvy malo byť dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov vo výške 840 eur zo strany veriteľa a povinnosť dlžníka peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Žalovaný si zmluvnú odmenu za poskytnutie úveru, predstavujúcu celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom vo výške 1 050,42 eur (1 890,42 eur - 840 eur) započítal s pohľadávkou žalovaného na vyplatenie úveru, ktoré započítanie je upravené v žiadosti o poskytnutie úveru. Žalobca mal pritom splácať vyplatenú sumu úveru spolu so zmluvnou odmenou v mesačných splátkach po 45,01 eur, t.j. 45,01 eur x 42 mesiacov, t. j. 1 890,42 eur. Žalobkyňa evidentne splácala aj zmluvnú odmenu, ktorou disponoval od začiatku žalovaný (veriteľ).

7. V zmluve je uvedená úroková sadzba vo výške 70,02 % ročne. Táto je neprimerane vysoká, v rozpore s dobrými mravmi, a preto je táto časť zmluvy absolútne neplatná (§ 3 v spojení s § 39 Občianskeho zákonníka). V zmysle ustálenej praxe súdov úroky, ktoré prevyšujú viac ako dvojnásobok priemeru v bankách za porovnateľný úver, sú rozporné s dobrými mravmi (porovnaj napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1MCdo1/2009 z 31.7.2009, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo26/2011 z 26.04.2012, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/59/2014 z 28. 04. 2005 a pod.). Podľa údajov Národnej banky Slovenska zverejnených na internete v roku 2013 boli spotrebiteľské úvery s dobou splácania do 5 rokov poskytované v priemere za úrok vo výške 11,16 % ročne. Rozpor s dobrými mravmi je v tomto prípade evidentný, keď dohodnutá ročná úroková sadzba je takmer o 20 % vyššia ako priemer v bankách za porovnateľný úver v čase uzatvorenia zmluvy. Preto súd prvej inštancie dojednanie o úrokoch z predmetnej zmluvy vo výške 70,01 % považoval za dojednané v rozpore s dobrými mravmi a za neprijateľnú podmienku, ktorá je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Podľa právneho názoru súdu prvej inštancie však vôbec nedošlo k uzavretiu zmluvy s poukazom § 37 ods. 1 a § 43a a nasl. Občianskeho zákonníka. Zo zisteného skutkového stavu veci jednoznačne vyplynulo, že zmluvu ako prvá podpísala žalobkyňa, ktorá v bode 5 zmluvy vyplnila údaje o požadovanom revolvingovom úvere, podala teda v zmysle § 43a ods. 1 Občianskeho zákonníka návrh na uzatvorenie zmluvy, ktorý však nebol zo strany žalovaného v celom rozsahu akceptovaný, pretože v bode 6 zmluvy - „údaje o schválenom revolvingovom úvere“, uviedol žalovaný inú výšku RPMN za úver, než pôvodne navrhla žalobkyňa a teda žalovaný v skutočnosti v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka návrh žalobkyne na uzatvorenie zmluvy odmietol a naopak predložil žalobkyňi nový návrh na uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere, ktorý žalobkyňa neakceptovala, čo je zrejmé z toho, že zmluvu opätovne nepodpísala.

8. Aj v prípade, že by bola zmluva uzatvorená platne a účinne, neobsahuje podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. f), dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, z dôvodu ktorého by v zmysle § 11 vyššie citovaného zákona, bolo potrebné predmetný úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, a teda žalobkyňa by sa v tom prípade mohla od žalovaného domáhať zaplatenia sumy, o ktorú sa žalovaný bezdôvodne na

účet žalobkyne obohatil (§ 456 Občianskeho zákonníka). Ako bolo uvedené, žalobkyňa bola vyplatená celkom čiastka 719,42 eur, pričom však žalovanému uhradila spolu sumu 1 221,82 eur, teda viac ako jej žalovaný z neplatného právneho úkonu poskytol.

9. Pokiaľ žalovaný poukazuje na aktuálne rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2017 v súvislosti s namietanou absenciou výšky splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, súd konštatuje, že najvyšší súd síce konštatuje, že § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. je potrebné vykladať tak, že „nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky“, zároveň však dodáva, že „vyššie uvedené interpretačné prístupy a právne závery najvyššieho súdu sa vzťahujú na právny stav v čase, ktorý bol rozhodujúci pre posúdenie správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.“

10. Plnenie, ktoré žalobkyňa v postavení spotrebiteľa poskytla žalovanému v postavení dodávateľa bez platného právneho titulu zakladá na strane žalobkyne nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Z vyššie uvedených dôvodov uložil súd prvej inštancie žalovanému povinnosť vydať žalobkyňu bezdôvodné obohatenie v celkovej výške 502,40 eur ako rozdiel žalobkyňou zaplatenej sumy 1 221,81 eur žalovanému bez právneho titulu a žalovaným poskytnutej sumy vo výške 719,42 eur žalobkyňu.

11. Žalobca si podľa právneho názoru súdu prvej inštancie dôvodne, podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. uplatnil v konaní aj zákonné úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 502,40 eur dňom nasledujúcim po dni, kedy naposledy realizoval platbu žalovanému (t.j. 30.1.2018) a preto súd prvej inštancie uložil žalovanému aj povinnosť zaplatiť žalobkyňu úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 502,40 eur od 31.1.2018 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

12. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a úspešnej žalobkyňu priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

13. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) CSP. Súd prvej inštancie vychádzal zo záveru, že medzi sporovými stranami nebola platne uzavretá zmluva o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, pretože medzi prijatím návrhu na uzavretie zmluvy a prijatím návrhu je rozdiel v údajoch RPMN, pričom nezdôvodnil, na základe akých skutočností a z akých dôvodov mal za to, že údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) by si účastníci zmluvy vôbec legálne mohli dohodnúť. Vzhľadom na špecifickosť tohto údaju, spôsob jeho určenia a kogentné pravidlá stanovené zákonom pre jeho výpočet žalovaný tvrdí, že takýto formalistický prístup súdu je predčasný. Z povahy niektorých náležitostí podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že nemôžu byť predmetom konsenzu, a zákon takýto konsenzus ani nepredpokladá (adresa, označenie kontrolného orgánu, priemerná hodnota RPMN, ktorý údaj určuje Ministerstvo financií SR). Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal tým, či ide o dohodnuteľný údaj alebo nie, či aj RPMN nepatrí medzi údaje, ktoré nie je možné dohodnúť. Išlo o základnú otázku, s ktorou sa mal súd prvej inštancie vyporiadať. Hodnota RPMN sa medzi stranami úverovej zmluvy nikdy nedojednávajú, na tejto náležitosti sa nemôžu jej účastníci dohodnúť ani nemôžu. RPMN sa dohodnúť objektívne nedá, vyplýva z právnej úpravy o spôsobe určenia tohto údaju. Súdna prax dospela k obdobnému záveru. Na účely tohto zákona sa rozumie ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19. Podľa § 9 ods. 2 písm. l/ zákona č. 129/2010 Z.z. Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. Ak má byť údaj o RPMN určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, potom to znamená, že pri jeho určení sa vychádza z údajov jestvujúcich v danom čase. Medzi tieto údaje (viď príloha č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z.z.) patrí aj dátum prvého čerpania úveru (ktorý je známy v čase uzavretia zmluvy, nie v čase kedy sa podáva žiadosť o poskytnutie úveru). Ak by žalovaný neurčil údaj RPMN schváleného úveru postupom podľa zákona č. 129/2010 Z.z., teda

by tento údaj neurčil výpočtom podľa vzorca stanoveného zákonom v čase uzavretia zmluvy, ale by uviedol hodnotu zhodnú s „predpokladanou RPMN“ uvedenou v bode 5 každej zmluvy, potom by porušil zákon č. 129/2010 Z.z. Porušenie by práve vyplývalo z toho, že by uviedol rovnakú RPMN ako údajne „navrhol“ žalobca v oboch zmluvných vzťahoch. Z rozsudku nie je zrejmé ani to, na základe čoho súdu dospel k záveru o tom, že žalobca vlastne navrhol údaj o RPMN. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Súd prvej inštancie neposudzoval, či zákonná úprava takúto dohodu pozná a predpokladá. Zákon č. 129/2010 Z.z. vôbec nepredpokladá, že by sa náležitosti vymenované v § 9 ods. 2 mali dohodnúť, vyžaduje aby boli v zmluve uvedené. Súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku vzniku zmluvných vzťahov. Krajský súd v Trenčíne v uznesení č. k. 5Co/839/2016 zo dňa 29.6.2016 uviedol: „Za právne irelevantnú pre otázku riadneho uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere medzi účastníkmi konania považuje odvolací súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa, skutočnosť, že navrhovateľ pri prijatí návrhu odporcu na uzatvorenie zmluvy napísal do údajov o schválenom úvere /bod 6. Žiadosti/zmluvy/ údaje o RPMN úveru a predpokladanej RPMN revolvingového úveru líšiace sa od týchto údajov, ktoré uviedol odporca vo svojom návrhu na uzatvorenie zmluvy. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedená skutočnosť neznamená, že navrhovateľ prijal návrh odporcu na uzatvorenie zmluvy so zmenami, čo by v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka znamenalo, že navrhovateľ odmietol návrh odporcu na uzatvorenie zmluvy, adresoval mu nový návrh, ktorý však potom nebol odporcom prijatý a preto medzi účastníkmi nedošlo k uzatvoreniu zmluvy. Hodnota RPMN úveru nie je náležitosťou zmluvy, na ktorej by sa mali účastníci zmluvy konsenzuálne dohodnúť. Takáto hodnota zohľadňuje parametre poskytovaného úveru a je daná výpočtom matematického vzorca stanoveného v zákone č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Ak sa teda účastníci zmluvy o spotrebiteľskom úvere dojednali na výške úveru, termíne jeho splatnosti, výške, počte a splatnosti splátok úveru, úrokoch z úveru a ostatných nákladoch úveru, vykoná sa výpočet RPMN úveru podľa zákonom stanoveného matematického vzorca a zistená hodnota sa uvedie veriteľom do akceptácie návrhu dlžníka na uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to bez ohľadu na to, či samotný dlžník nejakú hodnotu RPMN úveru vo svojom návrhu uviedol alebo nie.“ RPMN nepredstavuje predmet záväzku; je to iba informácia určená spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Z tohto dôvodu je záver súdu prvej inštancie vecne nesprávny. Pokiaľ ide o záver súdu prvej inštancie, že úver je bezúročný pre absenciu konečnej splatnosti úveru, žalovaný uviedol, že v zmysle úniijného práva náležitosť konečnej splatnosti úveru nemôže a nikdy nemohla byť dôvodom pre bezúročnosť úveru. (Súdny dvor EÚ v bod 58 rozsudku vo veci C-42/15). Najvyšší súd SR v uznesení sp.zn. 3Cdo/146/2017 konštatoval (bod 24 odôvodnenia) Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne súdy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa súdy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110). Náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná úniijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úniijného práva bola vylúčená. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmto údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, ktoré žalovaný uviedol v odvolaní. Odvolanie proti výroku o náhrade trov konania podáva žalovaný z dôvodu, že ide o závislý výrok od rozhodnutia vo veci samej. Súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a dospel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom. Navrhol, aby odvolací rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne.

14. Žalobkyňa vo vyjadrení zo dňa 26.10.2018 k odvolaniu žalovaného uviedla, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne, dostatočne zdôvodnené a odvolanie žalovaného je neodôvodnené a účelové. Žalovaný v odvolaní v podstate napáda len vysporiadanie sa súdu prvej inštancie s odlišnosťou RPMN v zmluvnom procese, ktorú nepovažuje za dôvod bezúročnosti a bezodplatnosti úveru. Neustále poukazuje na skutočnosť, že údaj o RPMN, ani údaj o úroku z omeškania si strany nemôžu dohodnúť a že súd prvej inštancie bez akéhokoľvek odôvodnenia uvádza, že nedošlo k dohode o výške RPMN a rozsudok neobsahuje odôvodnenie, v zmysle ktorého sa súd domnieval, že ide o údaje, na ktorých sa zmluvné strany dohodujú. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie ani z vyjadrení žalobkyne nevyplýva, že pri určení RPMN úveru by malo ísť o dohodu o výške RPMN, ale tak súd, ako aj žalobca vo svojich vyjadreniach poukazujú na to, že nedošlo k prijatiu návrhu zmluvy o úvere, nakoľko ak prijatie návrhu obsahuje zmeny, dodatky, výhrady, obmedzenia, je to odmietnutím návrhu a toto sa považuje v súlade s § 44 ods.2 Občianskeho zákonníka za nový návrh, ktorý musí byť druhou stranou prijatý. Žalobca opätovne poukazuje na body 1 a 2 žaloby, z ktorej je zrejmé, že sa nejedná len o výšku RPMN, ale bod 6 žiadosti (prijatie) obsahuje zmenené podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a preto sa jedná o nový návrh zmluvy, ktorý mal byť doručený žalobcovi, tak aby sa mohol rozhodnúť, či tento akceptuje, alebo má voči nemu výhrady. Žalovaný nepostupoval v súlade so všeobecnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ktoré sa vzťahujú na proces uzatvárania zmluvy podľa § 43a/, § 43c/ ods. 2 veta prvá, § 44 ods. 2, § 46 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Písomná zmluva nemohla platne vzniknúť v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. V danom prípade bola dojednaná možnosť len zníženia výšky úveru, avšak k zníženiu úveru nedošlo, došlo len k zmene RPMN (bod 2.1 zmluvných dojednaní). Dojednanie o RPMN nemožno považovať za platné zmluvné dojednanie, keďže chýba bezvýhradná akceptácia návrhu, a k zmluvnému konsenzu medzi zmluvnými stranami nedošlo (rozsudok Krajský súd v Žiline zo dňa 29.5.2014 sp.zn. 6Co 211/2014). Neplatné dojednanie RPMN spôsobuje absenciu povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere s následkom bezúročnosti a bez poplatkov. V súvislosti s tvrdením žalovaného, že absencia termínu konečnej splatnosti úveru nepredstavuje náležitosť dôvod pre bezúročnosť, žalobkyňa uviedla, že toto tvrdenie je nesprávne a v rozpore s § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. v znení ku dňu uzavretia zmluvy. Žalovaný nesprávne a účelovo na podporu svojich tvrdení poukazuje na zmenu zákona č. 129/2010 Z.z.. Z požiadavky právnej istoty právneho poriadku vyplýva, že právny predpis, resp. jeho ustanovenia, pôsobia iba do budúcnosti a nie do minulosti. Údaj o konečnej splatnosti úveru je jednou z obligatórných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Lehota splatnosti uvedená len počtom 42 mesiacov, nie je v súlade s § 9 ods. 2 písm. f/ tohto zákona. Zmyslom uvedeného ustanovenia je, aby spotrebiteľ bol už pri podpise zmluvy informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti, vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Uvedené ustanovenie preto vyžaduje presnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, pričom k uvedenému záveru možno dôjsť aj gramatickým výkladom dotknutého ustanovenia, ktoré rozlišuje pojem „doba trvania zmluvy“ a pojem „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“ (rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19.9.2012, sp.zn. 17Co/151/2012). Význam uvedenej zmluvnej náležitosti súvisí aj s ďalšími nárokmi veriteľa vyplývajúcimi zo zmluvy o úvere. V zmysle ustálenej súdnej praxe (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 4 Obo 143/98, rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 19.11.2013, sp.zn. 5Co/165/2013, zo dňa 25.2.2014, sp.zn. 5Co/567/2013, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.5.2012, sp.zn. 1Co/30/2012) veriteľovi prislúchajú zmluvné úroky ako odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov do splatnosti úveru, po jeho splatnosti má nárok na úrok z omeškania. Uvedený údaj slúži na rozlíšenie, dokedy je dlžník povinný platiť zmluvné úroky a odkedy úroky z omeškania. Zo žiadneho ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva, že v prípade revolvingového úveru nemusí zmluva obsahovať údaj o konečnej splatnosti úveru. Ohľadne odkazu žalobcu na závery Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 žalobkyňa uviedla, že výklad obsiahnutý v rozsudku bol v určitom období po vydaní rozsudku aplikovaný v rozhodovacej činnosti súdov vo veciach vyplývajúcich zo spotrebiteľských záväzkových vzťahov. Po prehodnotení výkladu bolo konštatované, že Súdny dvor Európskej únie vykladá výlučne právo Európskej únie a ako taký nie je oprávnený poskytovať výklad práva vnútroštátneho. Súdny dvor Európskej únie aj vo veci C-42/15 poskytol výlučne výklad smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách v spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS. Nevyjadroval sa k výkladu zákona o spotrebiteľských úveroch. Súdom aplikované ustanovenia o spotrebiteľských úveroch sú odlišné od ustanovení smernice č. 2008/48/ES (článok 10, odsek 2 písmeno c/, článok 10, odsek 2 písmeno h/).

Súd aplikoval vnútroštátny zákon o spotrebiteľských úveroch a nie smernicu č. 2008/48/ES, výklad dotknutých ustanovení smernice Súdnym dvorom EU vo veci C-42/15 nemá vplyv na rozhodovaciu činnosť v spore. Vzhľadom na existenciu ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ (C-52/84, C-91/92, C-397/01) na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami, v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúceho v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti sa ako také nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci, v danom spore dodávateľ proti spotrebiteľovi. Text právneho predpisu Slovenskej republiky nemôže ísť proti textu smernice, ale môže ísť nad jej rámec. Žalobkyňa zdôraznila, že zmluva má aj ďalšie vady, neobsahuje všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. : nesprávne uvedená výška úveru pre započítanie odmeny z neplatnej dohody o poskytnutí služby, neplatnosť dohody o poskytnutí služby z dôvodu hrubej nerovnováhy práv a povinností účastníkov spornej dohody v neprospech spotrebiteľa. Dohoda spočíva na tom, že spotrebiteľ má platiť za niečo, čo mu nie je dodané, pričom aj výška poplatku, ktorý predstavuje 14,35 % z poskytnutého úveru len potvrdzuje záver

o neprijateľnosti celej tejto zmluvnej podmienky, neprimeraná výška úroku úveru, ktorý bol 70,02 %, pričom úrok v spotrebiteľských úveroch v decembri 2013 s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov bol v bankách priemerne vo výške 11,02 % p.a. (§ 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v spojení s § 11 ods. 1 písm. g/ zákona o SÚ). V ostatnom žalobkyňa odkázala na odôvodnenie žaloby a na vyjadrenie k odporu. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

15. Žalovaný ďalšie vyjadrenie vo veci, po doručení vyjadrenia žalobkyne k odvolaniu, nepodal.

16. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spíňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

17. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výrokoch I. a II. výrokovej časti rozsudku ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vychádzal zo skutkových zistení ustálených v konaní súdom prvej inštancie (§ 383 CSP).

18. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednávania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

19. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z.z. žalobe vyhovel a žalobkyňu ako úspešnej strane sporu priznal proti žalovanému nárok náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil v súlade s požiadavkami § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi rozsudku podľa § 387 ods. 2 CSP a v rámci postupu podľa § 387 ods. 3 CSP uvádza :

20. Odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Súd prvej inštancie správne hodnotil, že právny vzťah strán sporu, ktorý mal byť založený na základe Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX, žalobkyňou podpísanou dňa 18.12.2013 a žalovaným dňa 19.12.2013, je potrebné posudzovať ako vzťah spotrebiteľský, na ktorý je potrebné aplikovať aj ustanovenia spotrebiteľského práva, predovšetkým § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> a zákona č.129/2010 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/>> Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Tento záver súdu prvej inštancie o spotrebiteľskom charaktere právneho vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným podaným odvolaním nebol popretý ani spochybnený. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že údaje o schválenom úvere v bode 6 žiadosti/zmluvy vypísané žalovaným sú odlišné ako údaje, ktoré do bodu 5 žiadosti/zmluvy uviedla žalobkyňa. Preto záver súdu prvej inštancie o tom, že neexistujú dva platné vzájomné a obsahovo zhodné prejavy zmluvných strán (§ 44 ods.2 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>) je v plnom rozsahu správny a nie je výsledkom nesprávneho právneho posúdenia. Podľa názoru odvolacieho súdu sú tieto odlišnosti spočívajúce v rozdielnosti dátumov podpísania žiadosti/zmluvy žalobkyňou a žalovaným a údajov v žiadosti/zmluve uvedenými žalobkyňou a žalovaným postačujúcim dôvodom na posúdenie, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 11 ods.1 písm. a/ zákona č.129/2010 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/>>). Podľa zmluvných dojednaní zmluva sa uzatvára sa na predtlačenom formulári veriteľa, ktorý je zároveň návrhom na uzatvorenie zmluvy o revolvingovom úvere. Podľa bodu 2.1. zmluvných dojednaní je zmluva o revolvingovom úvere uzatvorená a nadobúda platnosť dňom podpisu dlžníka a veriteľa. Pre vznik zmluvy sa vyžaduje podpis oboma zmluvnými stranami, teda dlžníkom a veriteľom, prípadne aj spoludlžníkom/mi. Vzhľadom na to, že žalobkyňa ako dlžník žiadosť/zmluvu podpísala v odlišný deň ako túto žiadosť/zmluvu podpísal žalovaný ako veriteľ, resp. tento do zmluvy doplnil konkrétne údaje o schválenom revolvingovom úvere (bod 6), takúto zmluvu o revolvingovom úvere nemožno považovať za riadne a platne uzavretú. Údaje o schválenom úvere v čase, kedy zmluvu o revolvingovom úvere podpisovala žalobkyňa neboli obsahom zmluvy, a preto ich žalobca písomne akceptovať nemohol. Nové a odlišné údaje uvedené žalovaným voči žalobkyni predstavujú nový návrh na uzavretie zmluvy, pričom nebolo preukázané, že by žalobkyňa takýto nový návrh akceptovala. V tejto súvislosti je potrebné hodnotiť súhlas žalovaného s revolvingovým úverom len ako jednostranný úkon, ktorý nie je zmluvou a neobsahuje dohodu strán o výške úveru a ani o výške úroku. Predložená zmluva o revolvingovom úvere je neplatným právnym úkonom podľa § 40 ods.1 Občianskeho zákonníka. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> Pre vznik a platnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa vyžaduje dvojstranný prejav vôle (§ 34 a § 37 ods.1 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>) a podpis oboma zmluvnými stranami, teda dlžníkom a veriteľom, prípadne aj spoludlžníkom/mi bez vylúčenia pochybností pod aký text účastníci zmluvy pripojili svoj podpis.

21. Formulárová zmluva, akou žiadosť/zmluva v danom prípade je, uvádza vo vzťahu k dobe splatnosti úveru a k termínu konečnej splatnosti splatnosť úveru počet splátok 42, uvedenie konkrétneho termínu absentuje. Podľa bodu 7 zmluvných dojednaní, bod 7.1.g/ „súčasťou tejto zmluvy je príloha č. 7 : Oznámenie veriteľa o schválení úveru Dlžníkovi obsahujúce všetky identifikačné údaje schváleného úveru“. V zmysle zákonnej úpravy spotrebiteľských úverov (zákon č.129/2010 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/>> Z.z.) je zrejmé, že údaje vyžadované ustanovením § 9 ods.2 zákona č.129/2010 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/>> ako náležitosti zmluvy musí zmluva obsahovať v čase jej uzavretia. Spotrebiteľ už pri uzatváraní zmluvy, pred jej podpisom, má právo vedieť podstatné náležitosti zmluvy, dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods.2 písm. f/), výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (§ 9 ods.2 písm. k/). V danom prípade ale spotrebiteľ takúto vedomosť nemal, zo žiadosti/zmluvy v čase jej podpisu dlžníkom (18.12.2013) zákonné náležitosti zmluvy nevyplývajú. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 19.12.2013 nemožno považovať za listinu, tvoriacu súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere v čase jej podpisu spotrebiteľom, ide iba o jednostranné oznámenie veriteľa vo vzťahu k dlžníkovi a toto nie je súčasťou dvojstranného právneho úkonu strán sporu - Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere. Odvolateľ ani netvrdil, že zmluva/žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru náležitosti uvedené v § 9 ods.2 písm. f) a k) obsahuje. Poukaz na oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi v zmysle vyššie uvedeného

pre zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia nepostačuje. Odvolací súd oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi vyhodnotil ako jednostranný úkon veriteľa informatívneho charakteru bez právneho účinku na obsah a údaje uvedené v zmluve o úvere.

22. Pokiaľ odvolateľ poukazoval na závery Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 a tvrdil, že bezúročný môže byť úver len vtedy, ak absentuje náležitosť, ktorej neuvedenie je spôsobilé objektívne spochybníť rozsahu záväzku spotrebiteľa, ktorý definujú iné ukazovatele a to celková čiastka, RPMN a výška úveru, odvolací súd uvádza, že aj v zmysle smernice 2008/48 je veriteľ povinný v dostatočnom predstihu pred tým, ako sa zmluvou o úvere spotrebiteľ zaviazne, poskytnúť spotrebiteľovi na základe podmienok úveru ponúkaných veriteľom a informácií, ktoré spotrebiteľ poskytol, informácie potrebné na porovnanie rôznych ponúk, aby sa spotrebiteľ mohol s dobrou znalosťou rozhodnúť, či zmluvu o úvere uzavrie. Doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru je rovnako informáciou, ktorú je veriteľ povinný v dostatočnom časovom predstihu pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytnúť spotrebiteľovi v súlade so zmluvnými podmienkami ponúkanými veriteľom alebo požiadavkami spotrebiteľa. Neurčitý údaj o konečnej splatnosti úveru (alebo jeho absencia) dlžníkovi neumožňuje poznať všetky podmienky budúceho plnenia z uzavretej zmluvy. Odvolací súd je toho názoru, že ide o skutočnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

23. Právnym následkom zákonnej sankcie spočívajúcej v bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy je vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, ktoré súd prvej inštancie vyčíslil sumu 502,40 eur ako rozdiel medzi poskytnutými finančnými prostriedkami žalovaným žalobkyni v sume 719,42 eur a vrátenými finančnými prostriedkami žalobkyňou žalovanému 1 221,81 eur. Tento záver, pokiaľ ide o výšku bezdôvodného obohatenia žalovaný v podanom odvolaní nenamietal, namietol záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti úveru. Pokiaľ sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k absencii písomnej formy zmluvy a absencii náležitostí zmluvy v zmysle ustanovenia § 9 ods.2 písm. f/ a k/ zákona č.129/2010 Z.z. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/>>, nebol právny a logický dôvod posúdiť výšku bezdôvodného obohatenia inak, ako túto zistil a ustálil súd prvej inštancie (odsek 9., 10., 40. odôvodnenia rozsudku prvej inštancie). Odvolací súd považuje závery súdu prvej inštancie za právne správne vo vzťahu k vzniku bezdôvodného obohatenia, preto nemá daný odvolací dôvod vo vzťahu k správnosti výšky priznaného nároku, ktorá je v súlade s listinnými dôkazmi obsiahnutými v súdnom spise.

24. Súd prvej inštancie správne posúdil aj uplatnený nárok na úrok z omeškania, ktorý priznal vo výške 5 % ročne zo sumy 502,40 eur od 31.1.2018 do zaplatenia v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>> a § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č.87/1995 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1995/87/>> Z.z.

25. Odvolací súd po vyhodnotení podstatných odvolacích žalovaného konštatuje, že v odvolacom konaní nezistil žiadne dôvody na iné posúdenie skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré vychádzajú z obsahu súdneho spisu a dávajú dostatočný podklad vo výroku jeho rozsudku. Rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku I. vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne zisteného skutkového stavu.

26. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku II. o nároku na náhradu trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie, vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu ako aj u žalovaného. Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu. Žalobkyni ako plne úspešnej strane sporu patrí proti žalovanému podľa § 255 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 a § 262 ods. 1 CSP a žalobkyni ako úspešnej strane sporu priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník za dodržania zásad podľa § 251 CSP.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerov hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva

v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).